Pregaria.cat

Entrada

COMENTARI DEL 513

Per pregaria.cat el dl., 19/01/2015 - 09:00

Com aquells cors del teatre clàssic escoltem els comentaris i els cants del nostre cor virtual sobre els fets de la Mònica 03 del 513.

Tots hem observat el procés de la Mònica 03. Fa dies que prega demanant un senyal que l'ajudi a creure. Fins que va veure les imatges dels nens en un camp de refugiats, ella pensava que no havia rebut cap senyal. Moltes nits ja deixava de pregar. Però aquells infants en una situació terrible i amb l'alegria a la cara la trasbalsaren. Era aquest, el senyal?

Abans del primer cant hem parlat entre nosaltres.
El Quim diu: Aquesta noia fa el que pot. Com és que no hi ha una resposta clara? Tant costa de trobar Déu?
La Roser diu: S'ha emocionat. És important ser sensible. La raó pot ajudar la fe, però... no trobeu que és més fiable el sentiment?
El Marcel diu: Emocionar-se està bé. Potser l'ajudarà a trobar Jesús, o potser no. Però què pot fer la Mònica 03 per a aquells nens?

Primer cant. Totes les veus.
Si per les esquerdes entra la llum,
pot entrar Jesús per aquells ulls?
O potser ja hi és en ells,
i el que vol és que el deixis entrar en tu.

Solista.
Mònica, no et preguntis per Jesús.
Interroga el teu cor.
Pregunta per ells. Mira si pots fer quelcom.
Plorar està bé, però les llàgrimes no són la solució.

Recitació de tots plegats (ritme suau de tambor).
A Jesús no el trobaràs només raonant, com si fos un teorema. Tampoc el trobaràs plorant per una sensibilitat trasbalsada. Actua, mou-te, pregunta on hi ha gent que treballa i lluita. No diguis que no tens temps. Prou que el tens per córrer amb la teva gran moto. Està bé, no et critiquem. Però, de debò que no pots fer res per a ells? Sí que pots. Ets jove, tens un bon cor. Actua, deixa't d'històries. No sents que t'estan movent?

Amic espectador,
La trobada de Jesús no és conseqüència de la nostra raó, ni dels nostres sentiments. Obre el ulls, mira els altres, i sobretot pregunta al teu cor què pots fer per a ells.

---

(513)La Mònica 03 algunes nits abans de dormir ha repetit aquesta mena de pregària. Però amb molts dubtes. Quin sentit té pregar a qui no sé si hi és? I si hi és, vols dir que m'enviarà un senyal? I si me l'envia, com ho podré captar?
Algunes nits aquests raonaments han tingut com a conseqüència que la Mònica 03 no ha dit la pregària. Li sembla que abans de fer-ho hauria d'aclarir-se i trobar resposta a les preguntes.
En canvi altres vegades pensa: Vés a saber! No és pas tan difícil dir aquestes frases. Si resulta que hi és... li arribaran, i si no hi és, què hi perdo? Al cap i a la fi la Glòria sembla feliç en aquell monestir. I si ella tingués raó?
Han anat passant els dies de Nadal. Com es pot esperar, la Mònica 03 va anar a sopar a casa dels pares, a dinar a casa dels avis, per Sant Esteve tornem-hi... etc. Després amb unes amigues quatre dies a la Cerdanya: esquí, broma, gresca... etc. Cap

d'Any amb aquell noi... i Reis altre cop amb els papis. Entre Cap d'Any i Reis va treballar, excepte el diumenge. Quina dormida més llarga aquell diumenge!!! Recuperació total.
Han anat passant els dies, i el que es diu senyals de Jesús... res de res. Potser seria millor –pensa– deixar de resar.
Aquesta tarda, però, ha passat una cosa que segurament es podria qualificar com un primer senyal. O potser no. La Mònica 03 era a casa de l'àvia. Mentre ella feia la migdiada, la Mònica ha engegat la televisió. El programa parlava d'uns camps de refugiats d'Àfrica... i li puja, des del fons de les entranyes, una emoció quasi instantània que li omple els ulls de llàgrimes, mentre dreta exclama: No hi ha dret, no pot ser!!
Aquesta nit hi he reflexionat amb més serenitat. Mira, moltes vegades havia vist imatges i escenes semblants i em quedava indiferent o sentia unes pessigolles sentimentals; però el que m'ha passat aquesta tarda no ho havia sentit mai. Ostres! La mirada d'aquells infants m'ha trasbalsat. Manifestaven una alegria il•limitada en una situació terrible. Era la innocència en el desastre total. Podria ser aquest un senyal de Jesús? M'agradaria que ho fos, t'ho dic sincerament. No sé si crec. Em sembla que no compleixo el que els cristians diuen que cal complir. Però, qui ha tocat el meu cor d'aquesta manera? És veritat que era emocionant, i amb tot hi havia... una dimensió més. Ja sé que em diràs que estic una mica boja. Jo, però, sé que algú movia els meus sentiments en una direcció que descobria una novetat en aquells ulls feliços i terribles. Podria ser Ell? Em pots ajudar a discernir-ho, si us plau?

(Jesús Renau sj.)